

A Mezőgazdák Szövetkezetének igazgatója a paprika-ankét eredményeiről.

(Saját tudósítónktól.) A budapesti kereskedelmi és iparkamarában tartott paprika-ankét eredményeit az egész országban, de különösen Szegeden a legnagyobb érdeklődéssel várták. Az ankét lefolyásáról és a tanácskozás eredményéről Rózsa Ernő, a Szegedi Mezőgazdák Szövetkezetének vezérigazgatója, aki az ankéten résztvett, a következőket volt szíves munkatársunknak mondani:

— Az értekezlet délelőtt 11 órakor nyitotta meg a belügyminisztérium megbízott miniszteri tanácsosa. Előadta, hogy tekintettel arra, miszerint a paprikatermelés a múlt évben a statisztikai kimutatások szerint gyöngébb volt, mint más években, továbbá, hogy a hadvezetőség fokozottan nagyobb mennyiségű paprikára tart igényt, de ugyanakkor a külföldi piac is egyre több paprikát fogyaszt, tartani lehet tőle, hogy a paprika, ha csak zár alá nem veszik, a magyar piacról eltűnik, még mielőtt az új terméssel pótolható lenne.

A miniszteri tanácsos felszólalása után a honvédelmi minisztérium kiküldöttje az jelentette, hogy a hadsereg paprikaszükséglete az új termésig 130 vaggon. Ezt a mennyiséget minden körülmények között biztosítani kell.

A honvédelmi minisztérium kiküldöttjének felszólalását követően az értekezlet vezetője kijelentette, hogy ezek után a paprika országos rekvirálását és ármakszimálását szükségesnek látja.

Dr. Somogyi Szilveszter polgármester arra kérte az értekezletet, hogy a paprikaárak makszimálását a lehetőség szerint mellőzze, mert Magyarországon paprikát csak Szeged és Kalocsa termel és a két város hatósága már évek óta azon fáradozik, hogy a paprikatermelést a lehetőség szerint intenzívvé tegye és minél nagyobb mennyiségre fokozza. A hatóság a bérloket csak nagynehezen tudta rábírní, hogy fokozottabb mértékben termeljenek paprikát. Tapasztalatból tudja, hogy az emelkedő és kielégítő termés ellenére is nagyobbára csak a kisgazdák foglalkoznak paprikatermeléssel, nagybirtokos alig. Attól fél, hogy

— ha elkerülhetetlen szükségéből bekövetkezik a paprikaárak makszimálása, az új ár alacsonyabb lesz a mai piaci árnál, a mezőgazdák tulnyomó része felhagy a további paprikatermeléssel. Ha a paprikatermelés tényleg olyan jövedelmező lenne, mint általában hiszik, bizonyára más vidékek lakosai is foglalkoznának vele. Kérte az értekezletet, hogy ha a rekvirálás és ármakszimálás mellett foglalna állást, legalább hagyja meg a mai piaci árakat.

— A polgármester ur után én következtem. Szakszerűen kimutattam és pedig kereskedelmi és termelési szempontból, hogy a magas paprikaárakat tulajdonképpen nem a belfogyasztás idézte elő. A paprikafogyasztást nálunk nagyban csökkentették a husztalan napok is. Az történt azonban, hogy a német hadvezetőség élelmezési bevásárlói bizományosaik által egyre nagyobb tömegekben vásárolták a paprikát és minden árat megadtak érte, csak hogy minél nagyobb tömeget küldhessenek ki. Ezt a példát követték a nagyobb németországi cégek is, úgy, hogy mindinkább több paprika kellett és a magasabb ár nem dominált. Magam azt kértem még a polgármester ur előterjesztése mellett, hogy ha a rekvirálás és ármakszimálás kikerülhetetlen, ne egy általános árat állapítsanak meg, hanem háromfelét, minőség szerint, nehogy a finomabb minőségű paprika értéke ezzel nagymértékben devalválódjék.

Az értekezlet elnöke tudomásul vette a tett előterjesztéseket és megígérte, hogy ha a tárgyalásról referálni fog a miniszterelnöknek, az értekezleten elhangzott érvekre is felhívja majd a figyelmét.

— Érdeklődtem a Haditermény részvénytársaságnál is, amely az esetleges rekvirálást fogja foganatosítani. Innen azt a választ nyertem, hogy a Haditermény részvénytársaságnak nincs szándékában a kereskedők kiszorítása a paprikaüzletből. Ha a hadsereg szükségletét biztosították már, a fennmaradó mennyiséget nagykereskedőknek fogják kiadni és azt hiszik, hogy ezáltal a paprikaüzletben a forgalom tovább is fennmaradhat.

Török csapatok sikerei

— Hivatalos jelentés. —

Konstantinápoly, január 31. A főhadiszállás közli január 30-án:

Tigris-front: Vitéz felderítő osztagaink, amelyeket Felahiénel levő állásunkból küldtünk előre, előnyomultak az ellenségnek drótsövényekkel ellátott második vonaláig és elpusztították az akadályok egy részét, valamint az ellenség telefonhálózatát. E hó 25-én keresztülvitt ellentámadásunk folyamán három golyószórót és tizenkét gép fegyvert zsákmányoltunk.

Az e hó 28-ra virradó éjszaka a Tigristől délre élénk kölcsönös tüzéségi és gyalogsági tűz volt. E hó 21-én délelőtt az ellenség Felahie-állásunk ellen heves tüzéségi tüzet intézett, amelyet erőteljesen visszavontunk. Az ellenség néhány gyöngye támadási kísérlete nem tudott kifejlődni.

Perzsa front: Csapatunk bevonultak Diz-Abadba. Lovasságunk folytatja a Devlet-Abadból visszavonuló ellenség üldözését és közeledik Sultan-Abadhoz (Hamadantól délkeletre).

Galíciai front: E hó 28-án az oroszok többször egymás után tulnyomó erővel támadták 15. hadtestünk állásait. Valamennyi támadásukat nagy veszteségükkel visszavertük. Csak állásunknak egyetlen szakaszában tarthatták magukat az oroszok, de a mieink ezt is ellentámadással visszafoglalták, sőt ellentámadásunk folyamán az ellenség második vonaláig törtek előre. — Estefelé csapataink parancs szerint visszavonultak régi állásaikba és nagyobb számú foglyot szállítottak be.

A többi harcivonaokról nem jelentenek fontos eseményt.

Esti német hivatalos jelentés.

BERLIN. A Wolff-ügynökség jelenti 31-ikén este: A hideg időjárás és hóesés miatt az összes frontokon csak csekély harci tevékenység.

A Délmagyarország telefonjai

Szerkesztőség 305.
Kiadóhivatal 81.

Poincaré humánus békét akar

Bécs, január 31. A N. Fr. Presse jelenti: Most jutott ide annak a beszélgetésnek terjedelmes kivonata, amely Poincaré elnök és Marshal amerikai hírlapíró között nemrégiben ment végbe. Az amerikai lap tudósítója ezt kérdezte az elnöktől:

— Hírül adhatom-e Amerikának, hogy Franciaország a mi barátunk, noha nem küzdünk vele válllvetve ebben a háboruban?

Poincaré így válaszolt:

— Régi emlékek kitörülhetetlenül vésszöttek lelkünkbe és az intézmények azonosága is összekapcsolja Franciaországot Amerikával. Szerintem még bensőségebbé tette a viszonyt köztünk és Amerika között ez a háború, amelyet Németország idézett fel és amelyet mi minden lehető módon szeretnénk volna elkerülni.

— Nem gondolják-e Franciaországban — vetette közbe a kérdést mr. Marshal — hogy Amerika kivonta magát kötelessége alól, mikor távol maradt a háborútól?

Némi gondolkodás után így válaszolt Poincaré:

— Igaz, Amerika semleges maradt, de rokonszenvének annyi bizonyítékát adta a franciák iránt, hogy mi a legnagyobb hálával vagyunk eltelve és erőt merítünk az amerikai Egyesült-Államokból még egyre érkező bátorításokból, amelyekben az erkölcsi szolidaritás bizonyítékát látjuk. Amerika megértette, hogy Franciaország nemcsak függetlenségeért és nemzeti becsületeért harcol, hanem az emberi jogokért és a népek szabadságáért. Belgium semlegességét egy olyan állam szegte meg, amely kezezséget vállalt, hogy Belgium neutralitása sérthetetlen lesz s ez adja meg a háborúnak szimboliztikus jellegét.

Mr. Marshal megkérdezte az elnököt, hogy nincs-e valami mondanivalója Wilson jegyzékéről; mire Poincaré így szólt:

— Mi teljesen meg vagyunk győződve Wilson gondolkodásának magasztossága felől. Az emberi jogokért vívott küzdelemben nem tehetjük le addig a fegyvert, míg humánus békét nem sikerül biztosítanunk. Nagy szerencsétlenség, hogy Németország, amely ma még úgy tesz, mintha győzött volna, ámbár nem kételkedhetik benne, hogy hamarosan teljes vereséget fog szenvedni, még nem érett meg a békekötésre.

Az amerikai hírlapíró végül azt a kérdést intézte az elnökhöz, hogy Franciaország elengedhetetlen feltételnek tartja-e a békekötésre és az elégtételre megszállott tartományainak s tőle elragadott birtokának helyreállítását? Poincaré válasza így hangzott:

— Franciaország türelmesen várt és mindig azon fáradozott, hogy kiküszöböljön minden olyan surlódási pontot, amely összeütközésre vezethetett volna. Türt és várt, minden kihívást elviselt, így például a tengeri, agadiri és más nemzetközi kérdésekben, most azonban, mikor minden ok nélkül háboruba kergették és vérét ontotta mások vétkeiért, hogyan cselekedhetnék másképpen, mint úgy, hogy megtorlást követel a jog és az igazság nevében.